

Toate acestea au fost scrise pentru noi...

Miercuri, 15 martie 2006

Gili Cârstea

Israelul după trup, aflat la granițele țării promise, are multe de spus Israelului spiritual, aflat și el chiar la frontierele Canaanului ceresc. Pavel ne spune că lor li s-au întâmplat acele lucruri ca să ne slujească nouă de învățătură.

Și chiar se întâmplă; doar că noi nu învățăm nimic din experiența lor, ci repetăm cu aceeași orbire drumul pe care au mers ei.

Popoarele din regiune au urmărit cu atenție evoluția lui Israel spre țara sfântă, au observat cu îngrijorare puterea care deschidea orice drum înaintea lor, și erau îngrozite. Trebuiau să găsească o soluție de a-i opri, dar forța fizică era nefolositoare, iar dumnezeii lor se dovedeau neputincioși. Atunci au apelat la Balaam, un renumit specialist în relații internaționale care se bucura de asistența zeilor.

Se pare că Balaam fusese odată un profet al Domnului, dar succesul și popularitatea îi luaseră mințile, transformându-l subtil într-un ghicitor, un servitor al mamonei. El a acceptat un contract cu popoarele din regiune, prin care se angaja să blesteme pe Israel, spre a-l deposeda de puterea aceasta fenomenală. A fost dus în apropierea taberei lui Israel, a observat-o cu atenție și și-a pregătit ritualul ocult. Dar când să rostească cuvintele, el și-a dat seama că acest popor este de neblestemat, și că toate farmecele, descântecurile și ritualurile spiritiste împotriva lui sunt inutile. Balaam spunea: “Îl văd din vârful stâncilor, Îl privesc de pe înălțimea dealurilor: Este un popor care locuiește deoparte, și nu face parte dintre neamuri” (Num 23:9).

Acesta era secretul puterii lui Israel. Un popor care locuiește “deoparte” și care “nu face parte dintre neamuri,” adică nu urmează obiceiurile lumii, practicile ei, religia ei, acel popor se odihnește la umbra Celui Atotputernic și se bucură de privilegiile neprihănirii.

După multiple încercări, profetul își recunoaște neputința și declară că acolo unde Dumnezeu a binecuvântat, nimeni nu poate blestema. Plin de furie, împăratul moabiților îl concediază pe loc. Îl trimite acasă cu buzunarele goale, spunându-i că n-a fost voia Domnului să-și primească banii.

Balaam a plecat, dar gândurile lui erau la suma fabuloasă pe care tocmai o pierduse. Mintea lui a început să funcționeze febril. Era clar, Israel nu putea fi blestemat. Dar dacă ar

exista o soluție prin care Israel să fie făcut să se blesteme singur? Apoi i-a venit o idee. Și-a făcut repede bagajele și s-a întors la Ierihon.

Din acest moment, vă rog să urmăriți cu atenție ce se întâmplă, căci strategia sugerată de Balaam este folosită chiar în aceste zile împotriva poporului lui Dumnezeu, cu aceleași rezultate spectaculoase.

Balaam propune moabiților un proiect strălucit: “Fiți prietenoși cu ei. Câștigați-le încrederea prin gesturi amabile, care nu vă costă nimic. Mergeți în vizită la ei și invitați-i la voi. Lăudați stilul lor de viață, religia și cultura lor. Arătați-vă interesați de serviciul lor de închinare și rugați-i să vă explice semnificațiile actelor de cult.”

Așa s-a și întâmplat. Arătându-se prietenoși și amabili, moabiții au început să viziteze tabăra lui Israel, iar aceștia nu au rămas insensibili la frumusețea fetelor moabite, mai ales că păreau atât de fragile și lipsite de ajutor. Tinerii evrei erau mândri să expună superioritatea culturii lor în fața unei audiențe care părea interesată. Pe măsură ce schimburile “culturale” se înmulțeau, iar ei se familiarizau cu spiritualitatea acestor popoare, copiii lui Israel au început să devină tot mai interesați de ritualurile și practicile lor. Ca să folosim un termen modern, “conștiința ecleziastică” progresase suficient de mult ca Balaam să treacă la etapa următoare a planului său. Ascultați:

“La sugestia lui Balaam, regele moabit a organizat un mare festival în onoarea zeilor lor, și se aranjase în secret ca Balaam să-i stimuleze pe israeliți să participe. Aceștia îl socoteau ca fiind profetul Domnului, și astfel nu a fost prea dificil să-și atingă scopul. Foarte mulți din popor i s-au alăturat ca observatori la aceste festivități. Ei se aventurau pe un teren interzis, și au fost astfel prinși în cursa lui Satana. Amăgiți de muzică și dans, și amețiți de frumusețea vestalelor păgâne, ei au lepădat loialitatea față de Iehova. Alăturându-se în distracția sărbătorii, consumul de vin le-a orbit simțurile și le-a dărâmat barierele stăpânirii de sine. Pasiunea a luat complet controlul; și întinându-și conștiințele în această profanare, au fost ușor convinși să se plece înaintea idolilor. Au adus jertfe pe altarele păgâne și au participat la cele mai degradante ritualuri” (PP 454).

Nu a durat mult până când tabăra lui Israel a fost infectată de riturile păgâne, iar serva Domnului ține să sublinieze că “responsabilii și conducătorii poporului au fost printre primii care au pășit în fărădelege, iar numărul celor care i-au urmat a fost atât de mare, încât apostazia a devenit națională” (PP 454).

Raportul biblic este concis: “Israel s-a alipit de Baal-Peor” (Num 25:3).

Când a observat Moise ce se întâmplă, apostazia era în floare, iar poporul nu numai că participa la închinarea de pe muntele Peor, dar ajunseseră să practice în tabără ritualurile păgâne. A urmat ceea ce spunea Iona mai târziu: “Cei ce se alipesc de idoli deșerți îndepărtează îndurarea de la ei.” Odată îndurarea îndepărtată, nimicitorul a tăbărit peste Israel și zeci de mii au fost măcelăriți.

Poporul lui Dumnezeu se află astăzi chiar la granițele Canaanului ceresc. Împărații acestei lumi știu și ei ce se întâmplă, și sunt îngroziți de perspectiva colapsului lumii lor. Au

chemat în ajutor mulțimea balaamilor moderni, iar aceștia au recomandat strategia părintelui lor spiritual. Israelul modern este supus unui proiect sistematic de împrietenire cu lumea. Schimburile “culturale” care ni se propun par strălucite oportunități evanghelice, deși ele nu urmăresc decât să ne familiarizeze cu riturile, practicile și spiritualitatea religiilor false care controlează gloatele. Vizitele preoților din alte biserici în comunitățile noastre, prezenta pastorilor adventiști la amvoanele lor, desele întâlniri dintre teologi și lungile perioade de negocieri ne vor duce exact acolo unde i-au dus pe copiii lui Israel, exact acolo unde i-au dus pe frații noștri din Franța și din ale țări europene.

Pare imposibil, nu?

Așa li s-a părut și lor. Aveau stâlpul de foc alături, Balaam spunea despre ei că sunt neprihăniți și invincibili, iar Moise, profetul Domnului, era în mijlocul lor. Dar ei nu-și cunoșteau inimile, în care se desfăta o dorință aproape subconștientă: “Vrem să fim ca neamurile, ca familiile celorlalte țări, vrem să slujim lemnului și pietrei!” (Eze 20:32). Și nu înțelegeau forța înfricoșătoare a principiului universal: “Cei ce se lipsesc de idoli deșerți îndepărtează îndurarea de la ei” (Iona 2:8).

Toate acestea au fost scrise pentru noi...